

[Rasmus Hansen.]

Meningsfæller agter ham for hans Viden, for hans Evner og for det Sindelag, som i sin Tid fik ham til at forme den Sætning: Danmark er ikke en Balkanstat.

Disse Betragtninger er ikke uforenelige med Maadehold ved Omtalen af udenlandske Forhold. Dette Maadehold er lige saa naturligt som en Mening om forskellige Systemer og en Mening om, hvorledes Begrebet national Uafhængighed og national Selvbestemmelsesret skal forstaaes. Socialdemokratiet har, fra det blev til, vurderet national Uafhængighed og national Selvbestemmelsesret meget højt. Derfor blev Socialdemokratiet, som den konservative Redaktør Anders Vigen engang for mange Aar siden udtrykte det, „et i Landets Jord dybt rodfæstet Parti“. Vi ser i national Uafhængighed Forudsætningen for den bedste Form for internationalt Samarbejde, og vi ser i det internationale Samarbejde det bedste Middel til Befordring af kulturelle Fremskridt og Sikring af Fred. Hverken jeg eller mine Meningsfæller føler os derfor — i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Hartel og hans ligesindede — opfordret til ironiske Bemærkninger, fordi Folkeforbundet fik en saa uheldig Start og har begaaet saa mange Fejlgreb og er blevet saa svækket, at det ikke er blevet det, som Millioner af Mænd haabede og ventede, da de gik i Døden under Verdenskrigen.

Naturligvis maa vi her i Landet ligest som før indrette os paa Verden, som den er, paa de Skuffelser, vi har lidt, og paa de Kendsgerninger, som altid har været og stadig maa være bestemmende for Landets udenrigspolitiske Retningslinier. Men det er glædeligt, at dette Lands Befolkning i det store og hele gør sig klart, at Folkeforbundets Skæbne er en Tragedie for Menneskeheden i Almindelighed og for de smaa Lande i Særdeleshed. Dansk udenrigspolitisk Ledelses Stilling til Folkeforbundet har altid været enkel og ligetil og nøgtern. Danmark blev med Socialdemokratiets Tilslutning indmeldt i Folkernes Forbund for derved at støtte Bestræbelserne for god Forstaaelse mellem Nationerne, ikke for at gøre det til Parthaver i den ene eller den anden Stormagtskonstellation, og fra denne Linie er der i Aarenes Løb ikke sket Afgivelser, hvorimod der nok er taget Forholdsregler til Forebyggelse af, at Landet tvinges væk fra den. Dette er et af Hovedpunkterne i vort Lands Udenrigspolitik.

Baade vedrørende dette Hovedpunkt og Danmarks Forhold til Tyskland har

Regeringen i den senere Tid modtaget gode Raad fra forskellig Side. Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har ikke holdt sig tilbage, det ærede Medlem Hr. Hartel er nu fulgt i hans Fodspor, og uden for Rigsdagen virker et tidligere Medlem af dette Ting, Greve Bent Holstein. Med kortere eller længere Mellemrum plejer Greve Bent Holstein jo at foretage en politisk Omvendelse, og ved den indtil videre sidste Omvendelse er han blevet Nazist. Baade i Bovrup-Centralens Organ, som er karakteriseret derved, at det konsekvent placerer Hensynet til Danmark i anden Række, og i et Skrift, han udsendte for et Aars Tid siden, er han derefter optraadt i Forklædning som Tysklands Ridder.

En' og anden, som kan huske, og det er der jo heldigvis mange der kan, ikke mindst blandt Medlemmerne af dette høje Ting, har vel deraf taget Anledning til at mindes Grænsepolitikeren Greve Bent Holstein. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed dvæle ved de danske Stridigheder omkring den dansk-tyske Grænseafgørelse efter Verdenskrigens Afslutning, det er Historie og kan læses paa Historiens Blade; men Greve Bent Holsteins seneste Virksomhed berettiger i hvert Fald til at fremhæve, at ingen kæmpede voldsommere og ingen intrigerede mere end netop denne Mand for at hindre Ministeriet Zahle-Stauning i at gennemføre en dansk-tysk Grænseafgørelse paa Grundlag af national Selvbestemmelsesret. Ingen kæmpede voldsommere end denne Mand for at faa de allierede til at fratage Tyskland slesvigske Omraader med overvejende tysk Befolkning, og det var saa vist ikke hans Skyld, at det ikke skete. Men det har Greve Bent Holstein vel nok glemt at fortælle sine Værter, da han ifølge „Berlingske Tidende“ sørgede for at blive Æresgæst paa den nazistiske Partidag i Nürnberg.

Den 10. December 1918 blev der i Fredericia afholdt et stort Møde, hvor der bl. a. agiteredes for, at Danmarks Grænse blev Slien—Dannevirke-Linien. Ved denne Lejlighed talte ogsaa Greve Bent Holstein, og af et Referat i det konservative Dagblad „Kolding Avis“, som virkede for disse Planer, og som præsenterede Greve Bent Holstein for Læserne som en Mand med udmærkede Forbindelser i Ententens Diplomati, ses det, at han har udtalt — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et kort Citat —:

„Lad det da blive sagt, at det kan ikke tilstrækkeligt paaskønnes, at Sønderjyderne er de første, der har set, at